

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. Перник, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: Ивайло Хр. Родопски
КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ИВА Н. ЦВЕТКОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ Въззивно гражданско дело № 20231700500665 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 118 от 21.06.2023 г. по гр.д. № 970/2022 г. на Районен съд - Радомир е прогласена на основание чл. 74, ал. 3, във връзка с ал. 1, пр. 1 КТ недействителността на трудов договор № *** г., сключен между „ИМП-ТРАНС“ ЕООД, с ЕИК: 204319360, със седалище и адрес на управление *** и С. Т. М., с ЕГН: *****, с адрес: ***, за длъжността „***“ С решението съдът се е произнесъл и относно разноските.

В срока по чл. 259 от ГПК е депозирана въззивна жалба от ИМП-ТРАНС“ ЕООД, с която първоинстанционното решение се обжалва като неправилно и незаконосъобразно, постановено при неправилни фактически констатации и неправилно установена фактическа обстановка по делото. Твърди, че съдът е постановил атакуваното решение без да е обсъдил всички писмени и гласни доказателства, въз основа на което е достигнал до неправилни изводи. Към датата на предявяване на иска между страните не е имало трудово правоотношение, като допълва, че видно от направената проверка по документи от „Инспекция по труда“ – П. и приложените към първоинстанционното производство книжа, трудовият договор е прекратен на *** година, като е изпратено и уведомление до НАП за същото. Правилата на чл. 74 и чл. 75 КТ имат предвид съществуващ трудов договор, който поради наличие на порок от вида на посочените в чл. 74, ал. 1 КТ е недействителен, но са

неприложими когато такъв липсва. В решението липсват мотиви относно добросъвестността на С. М. при сключването на трудовия договор, като се допълва, че същото е от значение за действието на прогласената недействителност. Като по делото са събрани доказателства, от които се установява, че М. е действал недобросъвестно. Към датата на подаване на Сигнал от С. М., същият вече не е бил работник на дружеството. Въз основа на изложените съображения се иска отмяна на атакуваното решение като неправилно и незаконосъобразно.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от С. Т. М., чрез адв. П., с който се оспорва подадената въззивна жалба. За правилно се сочи приетото от съда, че в Кодекса на труда законодателят е разписал основните изисквания към трудовия договор, като допълва, че в разпоредбата на чл. 61, ал. 1 от същия изрично е посочено, че трудовият договор се сключва между работника и служителя преди постъпване на работа. В продължение допълва, че съгласно Кодекса на труда формата на договора е писмена, като закона маркира и задължителните реквизити, които трябва да се съдържат в него. Намира, че в процесния случай представеният по делото трудов договор е недействителен, тъй като в него не се съдържа подпис на работника. В заключение сочи, че липсата на трудов договор не може да бъде заместена от други писмени документи, които косвено сочат за наличие на възникнало трудово правоотношение. По изложените в отговора съображения се иска въззивната жалба да бъде оставена без уважение, като неоснователна, а атакуваното решение да бъде потвърдено. Претендира присъждане на направените по делото разходи.

Въззиваемата Дирекция „Инспекция по труда“ – П. изразява становище за неоснователност на жалбата и за потвърждаване на първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно.

Пернишкият окръжен съд намира при извършената по реда на чл. 269, изр. 1 ГПК служебна проверка, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Съдът с оглед предмета на въззивното производство, очертан от въззивната жалба, доказателствата по делото и доводите на страните, намира от фактическа и правна страна следното:

Не се спори и се установява от събраните в производството пред районния съд доказателства, че е съставен трудов договор № *** г., със страни „ИМП- ТРАНС“ ЕООД и С. Т. М., по силата на който последният е назначен на длъжност „***“, при пълно работно време - 8 часа, с основно месечно възнаграждение от 710,00 лева. Работникът С. Т. М. е бил задължен да постъпи на работа на *** г., като трудовият договор не съдържа подпис на работника С. М.. Липсва и подпис на работника С. М. срещу връчване на екземпляр от трудовия договор, както и за постъпването на работа на датата ***г. Молба от *** г. за назначаването на длъжността „***“ в „ИМП-ТРАНС“ ЕООД на С. Т. М., също не е подписна от последния. Видно от справка за подадени уведомления в НОИ, уведомлението по чл. 62, ал. 5 КТ за сключения трудов договор е подадено на *** г. По повод сигнал с вх. № *** г. от С. М., от Дирекция „Инспекция по труда“, гр. П. е извършена проверка в „ИМП-ТРАНС“ ЕООД, за което е съставен протокол от *** г., в който е констатирано, че работодателят е представил проект на трудов договор между „ИМП-ТРАНС“ ЕООД и С. Т.

М., който не е подписан от последния, поради което на *** г. е съставен АУАН № *** за извършено от „ИМП-ТРАНС“ ЕООД нарушение на чл. 61, ал. 1, вр. чл. 62, ал. 1 от КТ, след което е издадено и НП № *** г., с което на дружеството - нарушител е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1500,00 лева. Същото наказателно постановление е изцяло потвърдено с влязло в сила решение № 32 от 21.06.2023 година, постановено по АНД № 2 по описа за 2023 година на Районен съд Радомир.

При така установеното от фактическа страна, въззивният съд съображава, че съгласно чл. 62 КТ е установена писмена форма за действителност на трудовия договор. Изискването за писмена форма е въведено като условие за съществуването на трудовия договор. Така липсата на подпис на работника води до недействителност на трудовия договор, поради липса на предписана от закона форма, която не може да бъде преодоляна посредством наличието на писмени доказателства, в които се съдържат изявления или индиции за наличието на воля за сключване на трудов договор, определено чрез всеки един от неговите съществени елементи – място на работа, наименование на длъжността и характер на работата, както и определено трудово възнаграждение. Това е така, защото тук не става въпрос за случаите, когато е обективирана воля в съответната форма, но зад изявлението действително воля няма, т.е. волята и изявлението не съвпадат - липса на воля (съгласие). В случая недействителността на трудовия договор поради липсата на подпис на работника е пълна (недостатъкът е изключително съществен и засяга самото съществуване на трудовото правоотношение), тъй като липсата на положен подпис представлява липса на предписана от закона форма, а не до липса на съгласие. За да произведе действие волята на страните трябва да се обективира в нов тр. договор, отговарящ на изискванията за действителност за форма, каквито доказателства липсват по делото. Поради това е неприложима и хипотезата на чл. 74, ал. 6 КТ по отстраняване или отпадане на недостатъците на тр. договор.

Освен това съществуването на трудово правоотношение не може да бъде установявано със свидетелски показания или други доказателства, установяващи по косвен начин възникването и съществуването му, а задължението на работодателя да изпрати уведомление до съответната териториална дирекция на НАП при сключване, изменение и прекратяване на трудовия договор по чл. 62, ал. 3 КТ е с административен характер и изпълнението му, респ. неизпълнението му не е относимо към действителността /валидността/ на трудовия договор.

Обстоятелството, че със заповед № *** г. на управителя на „ИМП-ТРАНС“ ЕООД е прекратено на осн. чл. 71, ал. 1 КТ трудовото правоотношение между „ИМП-ТРАНС“ ЕООД и С. Т. М., възникнало по силата на трудов договор № *** г., е ирелевантно за допустимостта и основателността на предявения иск с правно основание чл. 74, ал. 3, вр. ал. 1 КТ, а има значение при предявени иски по чл. 344, ал. 1, т. 1-3 КТ по трудов договор, обявен за недействителен от съда в хода на производството, какъвто не е предметът на процесния спор.

Възражението на жалбоподателя -работодател за недобросъвестността на работника при сключването на трудовия договор не е релевирано своевременно в срока по чл. 133

ГПК, а е заявено за първи път във въззивната жалба. Следователно и първоинстанционният, и въззивният съд не дължат произнасяне по това възражение с оглед забраната на чл. 266, ал. 1 ГПК и липсата на предпоставките на чл. 266, ал. 2 и 3 ГПК, тъй като е преклудирано. Същото е и неоснователно, тъй като под „добросъвестност” по смисъла на чл. 75 КТ се има предвид общото правило, че работникът е добросъвестен, когато условията по трудовия договор са му известни, той ги е приел и е изпълнил добросъвестно своята престация, изразяваща се в предоставяне на работна сила. В чл. 8, ал. 2 КТ е установена законната презумпция, че добросъвестността при осъществяване на трудовите права и задължения се предполага до установяване на противното, което измества доказателствената тежест върху страната, която посочва аргументите за недобросъвестност на работника и която следва да докаже твърдението си – в случая работодателят, каквито категорични доказателства при условията на главно и пълно доказване не са ангажирани по делото от работодателя.

Гореизложеното в съвкупност и поотделно обуславя извода, че предявеният иск с правно основание чл. 74, ал. 3, вр, ал. 1 КТ за обявяване недействителността на трудов договор № *** г., сключен между „ИМП-ТРАНС” ЕООД, с ЕИК: 204319360 и С. Т. М. е основателен и следва да бъде уважен.

С решението си РС е достигнал до идентични правни изводи и краен резултат с тези на въззивния съд и следва да бъде потвърдено, включително и в частта за разноските, правилно разпределени между страните при спазване на правилата по чл. 78 ГПК. Въззивната жалба е неоснователна.

По разноските

С оглед резултата от обжалването, на жалбоподателя не се дължат разноси по въззивното производство.

Въззиваемата Дирекция „Инспекция по труда“ – П. не претендира изрично и не доказва разноси по въззивното производство, поради което такива не се присъждат.

Въззиваемият С. Т. М. претендира, но не доказва разноси по въззивното производство, включително липсват представени доказателства за уговорено и платено адвокатско възнаграждение, поради което такива не му се дължат.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 118 от 21.06.2023 г. по гр.д. № 970/2022 г. по описа на Районен съд – Радомир.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____